

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

De peccatorum differe[n]tia. cap. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

Lect. 14

eisdē tādē cedūt, atq; ita reliqs orthodoxis inferiores inueniunt. Recte itaq; sacerdos lapides, in qbus orta est lepra, erui ac pñci iubet, & parietes radi, vt omni prsus ablata erroꝝ spurcitta, nec maculā habeat Chři sponfa nec rugā. Non añ pullulare cœperūt hœreses, q̄ diffemī natū est euangeliū; nec añ lepra hœc iussa est obseruari caueriq; q̄ filij Israhel terrā ingressi fuerunt pmissis. Porro si cui nra leprae expositio duriuscula fortasse vī debitor & extorta, sequatur alios, qui in ipsis enodandis magis sibi placuerint, dūmodo sciat omnes in hoc conuenire, vel lepram peccatum esse asserant. Ergo hu iusce morbi vī foeditateq; p̄specta, cogitet, q̄ta peccati, quod ei comparatur, deformitas, qualis pñcies sit. Sicut enim lepra totius corporis pulchritudinē demolit, ita oēm animæ decorem corrūpit peccatum, atq; hoc solum malum est, quo illa lædi perireq; possit. Nunc tandem vnde digressi sumus, eo reuertamur, vt aliam quoque peccatorum differentiam explicemus, ac postremo quæ ex illis incommoda nobis orientur, inquiramus.

De peccatorum differentia. Cap. XV.

Quædā p̄ctā ita leuia sunt ac minuta, vt his carere oīno nō possimus, & q̄a veniā facile īpetrēt, a nōnullis venialia nuncupātur. Hæc qdē a regno dei nō excludūt, aditū tñ ad illd̄ nobis tādū impediūt, donec expientur. Nihil em̄ ingnatum illuc intrabit. Sed nunc de illis duntaxat nobis erit sermo, q̄ mortifera sunt, q̄q; vitari & debent qdē & pñt, aut si commissa fuerint, pñiæ doloribus extenuari purgariq; alioq; ad æternū interitū compellent non pœnitentē, tanto acrius puniendū, q̄to delinq̄ndo ab æqtate recessit longius. Etenim ex his q̄q; q̄ pñciosā sunt, aliud aliō execrabilius iudicatur, ac p̄inde maiore dignum supplicio pœnaque acerbiorē mulētandum. Quodcunque autē peccatū leuiorē modum excesserit, mortiferū erit, ideo in scripturis d̄f peccatum ad mortem, nō ad mortem hęc omnibus communem, sed ad illā q̄ppria damnatorum est, quæ vtique illos quos inuadit, non perimit, sed quæ

nihil est tetrius, nunquam morituros æternis cruciatibus torquet, doloreque afficit omni morte magis expauescendo. Porro ex hac delictorum specie illud maximum esse creditur, quod blasphemia in spiritum sanctum in euangelio nominatur. Huius criminis a domino saluatore coarguti sunt Iudæi, cum dixissent eum in Beelezebub, non in dei virtute eicere dæmonia. Patet ergo, peccatum in spiritum sanctum tunc perpetrari, cum quis dei opera alijs tribuit, nō errore deceptus, sed inuidiæ stimulis actus, vt dei laudē sua procacitate obscuret. Quicumque, inquit, dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei: qui autem dixerit contra spiritum sanctum, non remittetur ei neque in hoc seculo, neq; in futuro. In filiū hominis peccat, qui opinione falsus, Christum purum hominem putat, quæ quidem culpa, quia ex ignorantia est profecta, ad credulitatē conuerso atque correcto protinus condonatur. Si quis vero aperte opera dei intelligens, virtutem calumniatur, dum religioni nostræ inuidet, & quæ per spiritum sanctum facta sunt, impie ad diaboli potestatem refert, huius culpa irremissibilis esse decernitur. Non quæ penitentibus aliquid nō remittatur, sed quod sic peccanti, ad penitentiam conuertendi se facultas denegatur, veluti indigno dei gratia, qui sciens ac prudens deo ausus sit aduersari, & iam cognitam sibi veritatē linguæ petulantiā polluere, tantoque se sacrilegio sponte attrinigi. Illos quoque in inferno magis plestendos credimus qui credentes, euangelicisque instructi doctrinis delinquant, q̄ qui mandatorum dei ignari peccant. quod testatur saluator, dicens, Seruus qui scit voluntatem domini & non fecit, vapulabit multis, qui autem ignorauit & non fecit, vapulabit paucis. Quis præterea negauerit maius esse peccatum eorū qui sub euangelio sunt, quam qui olim sub lege erant? Quis enim nescit cum magis teneri, qui iam accepit beneficium, quam qui promissum adhuc expectat? Illud autem quod ab Israelitis, multo tempore fuit speratum, nobis in aduentu Christi est persolutum. Tanto igitur plus in gratitudinis committimus mandatis domini non ob-

Matt. 12.
Pctm̄ in
spiritum
sanctum,

temperando, quāto plus accepimus gratiæ. Ex his quæ dicta sunt, liquido apparet, inter peccata quæ ad mortem committi dicuntur, aliud alio maius esse, plusque pœnæ mereri: & sicut genere ita & grauitate differre. Quinetiam in eodem genere peccati esse quasdam accessiones, quæ peccatum grauent, si contigerint, eleuent si nō contigerint. Nō est huius loci de his referre. Nimis enim proluxæ tractationis erunt si referantur, & peccatorum distantiam ostendisse sat est, ne quis forte cum Stoicis deliret, & paria esse putans, non magis timeat interimere hominem quam lædere. Nōsse insuper debemus (vt supra est dictum) siue leue, siue graue peccatum fuerit, si minorum mensuram præterierit pœnæ ignis æterni esse obnoxium, & inferni supplicia grauitate distare, non tempore, quoniam exilii eorum omnium qui illuc relegantur, finis est nullus. Restat nunc vt de mortifero crimine in cōmuni loquendo, quæ peccantem incommoda sequantur, perscrutemur, vt magis pateat, eiusmodi peccatum quam fugiendum atque vitandum sit, cum perspexerimus, quod illud qualiaq; mala sequantur.

¶ Quæ mala peccato accedant.

Caput XVI.

Bonus deus bonorum autor non malorū est. Cum ergo ille qui cuncta fecit valde bona, hominem quoque bonum fecerit, quis eum ex bono malum reddidit, nisi voluntas mala de libero procedens arbitrio? Itaque idem ipse, qui ex deo bonus erat, ex se factus est malus. Integrum illi fuit naturam bonam, sicut a deo acceperat, ita & conseruare, sed noluit, neque curauit. Voluntate igitur non natura mali efficitur, cum peccamus. Et quia peccando naturam ipsam lædimus, naturæ quoque conditorem deum simul offendimus. Ideoque peccantibus mala omnia non immerito accidere confitemur, quemadmodū e contrario iustis & innocentibus, & non suam, sed dei sequentibus voluntatem bona oīa euenire. Cur autē iustis quicquid male, & iniustis